

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Tycho Brahes Dag

Citation: Wessel, Johan Herman: "Tycho Brahes Dag", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 104. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid73295.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

TYCHO BRAHES DAG.

I

En Mand gik ud en Morgen,

(Jeg er dig ikke Borgen,
At han skal komme hiem igien,
Saa glad, som han gik ud, min Ven!)

Det første Uhæld, som ham mødte,
Var, at paa Creditor han stødte,
Som ham tiltalte saa: »I galonerte Spark!
Betal mig mine tyve Mark!«
Spark s varte : »jeg har mafoi ingen.«
»Nu vel! til Pant da giv mig Ringen I
Betale Giæld gjør større Ære
End, som Giældbunden, Ring at bære«
Et cetera.

Hvor han tog al den Ramse fra,
Hvormed han piinte skramererte Mand,*)
Gaaer over min Forstand.

En Lommetyv sidst i Samtalen kommer,
Og nærmer sig de. guldbeslagne Lommer,
Hvori han troer, der huses Skat;
Men faaer kun et Tørklæde fat,
Tørklæde vel af Rang, men virkelig en Pialt.
Paa Tyven Hovedet blev galt,
Da han blev vaer en Fangst saa ringe,
Han strax besluttede den Eieren at bringe
Igien.
»Hør,« sagde han til ham, »min kiere Ven!
Det Dem vist gavne vil, om De vil følges med.«
De gik. Saasnart de var paa eensomt Sted,
Han ham tiltalte saa: »Hør, du forgyldte Drog!
Har du honette Folk for Nar?
Hvor tør du for en Pialt forgyldte Skildt udsætte?
Jeg for min Møie har kun vundet dette.«
(Den stiaalne Lap han op af Lommen tog)
»Der har du Rente af din Kapital!«
(Og Renten Ørefigen var)

* 105
106

»Hav Folk for Nar en anden Gang!
Der Hovedstolen er, der er din Klud.
Gaae nu med Gud I«

Den Spidsbub gik sin Vei, og loe og sang.

»Nei nu er Verden alt for gal,«
Var Sparkes Ord. »Jeg har nok hørt, man stial,
Men stiele først, og siden slaee,
Mig synes over Grændser gaae.
Din Slyngel! Gid du Rentes Rente faae
Af dem, du nys mig nødte paa!«

Hvorfor slog Manden ei igien? -
Han var den svageste, min Ven I

Han til sin Boelig sig begiver,
Der tænker han mod Viderværdighed
At finde sikkert Sted;
Han det ei fandt.
Læs, hvad jeg meere skriver,
Og døm, om jeg ei siger sandt I
Han knap sit Huus i Sigte fik.
Før ham en Mand i Møde gik,
Som fra hans Huus i Øieblikket kom,
Og spurgte om - og mange Gange om,
Han vilde denne Fleskeskinke Idøbe.
(Som stiaalen var, og for sig ei at røbe.
Thi Manden selv var Eieren,
Han vilde ham paanøde den.)
Den Mand han tænkte saa: Den, som kan Skinker bæce
Og sælge dem, en Tyv maae være.
Han svarte ham: »jeg stæler
Ei, og ikke hæler.« -

End om du først at vide fik
I næste Blad, hvordan det gik?

Min Mand var ei i godt Humeur;
For af hvad Aarsag selv du Regnskab giør.
Saa meget er nu vist,
Han meere bitter blev tilsidst:
»Hør Lymrnel! bryd mig ei! en Tyv du er,
Og jeg ei kjøber Tyvekoster.« -
»At sælge den mig Ordre gav min Moster.
107 Og I tør tyvte mig? Jeg spille skal med Jer.« -
»Nu, ei saa hidsig, kiere Broer!
(Den Mand han tænkte, jeg mig nok forløb,
Og strax gav bedre Kiøb.)
»Der mellem Folk jo falde kan et Ord,
Jeg, sandt at sige, er i meget slet Humeur
For visse Ting, mig hendte før.
Du maae saa haard ei være!
Den ene Kristen maae med anden overbære;
En større Side Flesk jeg har desuden
End den du mig har buden.« -
»Jeg vædde vil en Pæl, at den er ei saa stor.«
»Ja Top!« var Mandens Ord,
Han dermed op paa Loftet foer,
Og ingen Skinke fandt.
Den var - han giet te d' hvor,
Paa den Strandesels Ryg;") han gietted' sandt,
Løb som en Lynild ned ad Trappen,
Og vilde napp'en;
Men leider dessen! kom for seent.
Han blev forbittret, det er reent.
Forbittret blev; men blev det endnu meer,
Da han uventet saae i Sængeskammer fleer
End Konen,
Og fulde Sikkerhed paa Kronen,
Og hængte sig.
Sligt mig
Kan aldrig arrivere,
Og dig maaskee ei heller.

Jeg ikke meer fortæller.

Om til Husværelse der nogen af os trængte,
Jeg troer dog knap, at vi os hængte.

Moral.

Skiold aldrig nogen ud for Tyv!
Ham heller kald en ærlig Mand, og lyv;
Og saa dig aldrig hæng,
Naar du seer en formegen i din Sæng.
Mærk: Mennisker vi ere alle.
De Koner kan, selv Mænd kan falde.
Om i mit Lod det skulde falde
At see en Kone elskelig
Jeg troer, par Dieu, jeg ikke hængte mig;

* 108

Og hængte jeg mig, var
Jeg vist en Nar.
Paa anden Viis jeg nok vil døe.

Den salig Herre la Fontaine
Som jeg den Satz forsvaret har:
At den som elsktes ei allene,
Derfor uhældig dog ei var.
Hans Ord jeg sige vil paa Dansk
For dem, som ei kan lide Fransk,
»Veed du din Kones Amouretter,
Da er den Sag en Bagatel;
Naar at du veed dem ei, jeg sætter,
Det intet er, hver fatter vel.«
Escarmentado drog al Verden om,*)
Og da han hiem omsider kom,
Han det ved lang Erfarenhed og R eiser vandt,
At han Lyksaligheden fandt
Ved i det Laug at leve,
Hvorfor saa mange bæve.
Nu har jeg viist heel tydelig,
Man ei for sligt bør hænge sig.

Nu vil jeg kiere Læser see,
Om jeg af den Historie,
Som du har lært, kan fleere
Moraler distillere:
Naar du med Creditor skal tale,
Som du med Penge maae betale,
Vogt dig for Folk, som byde Fordom trods,
Som lure mindre paa din Snak end paa dit Gods,
Og om det skulde hænde sig,
Du Pialt for Tørklæd bar hos dig,
For Ørefigen ei at faae,
Da Tete a Tete med Tyv undgaae!